

Søren P. Larsen: Den højtærede Socialminister henvendte et Par Bemærkninger til mig, da Ministeren omtalte den Del af Lovforslaget, som omhandler Refusionsordningen. Det er ganske interessant at lægge Mærke til, at naar der er noget, den højtærede Minister er interesseret i, har vi nogle Gange her i Tinget faaet at vide, hvilken Sagkundskab Ministeren raader over, men lige saa givet er det, at hver Gang den højtærede Minister stilles over for noget, han ikke synes om, erklærer han sig straks usagkyndig paa dette eller hint Omraade. Mine Bemærkninger vedrørende Socialministerens Henvendelse vil jeg knytte til Bestemmelserne i Lovforslagets § 7, hvor der staar, at de 20 pCt. skal affholdes af Landets Kommuner og fordeles efter Reglerne for mellemkommunal Refusion. Naar man sammenholder den Bestemmelse i Lovforslagets § 7 med den Indstilling, Arbejdsløshedsraadet har givet, og som findes aftrykt som Bilag til Lovforslaget, kan man jo straks se en Forskel i de Procentsatser, der her er Tale om, og her har man altsaa et Eksempel paa, at Socialministeriet har været mere sagkyndigt end Arbejdsløshedsraadet, siden man har ændret Kommunernes Refusionsbestemmelser fra 15 til de 20 pCt.

Jeg vil sige til den højtærede Minister og til det Udvalg, der skal beskæftige sig med dette Forhold, at det er min bestemte Opfattelse, at det Landet over i praktisk talt alle Kommuner vil vække afgjort Mistemning, om man gaar til at gennemføre Foranstaltninger som dem, der tilsigtes med dette Lovforslag, hvor Staten betaler een Part, og den Kommune, der sætter Foranstaltningerne i Gang, betaler een Part, og man saa samtidig vil forsøge at ligne Penge gennem Repartition paa samtlige Landets Kommuner. Jeg vil meget indstændigt advare imod dette, og det er derfor jeg har bedt om Ordet, idet jeg i øvrigt kan give Tilslutning til mit Partis Ordfører, at det er en Bestemmelse, der vil vække megen Bitterhed, naar der, Aaret efter at en saadan Foranstaltning er gennemført, af Ministeriet udsendes Regning til Kommunerne. Det er min bestemte Opfattelse, at det gaar ikke at komme med en saadan Regning, for det vil Kommunerne, uden Hensyn til politisk Opfattelse, ganske afgjort protestere imod.

Holstein: Den højtærede Socialminister indledede med at afvise en principiel Debat om de Grundbetragtninger, der ligger til Grund for et Lovforslag som dette,

Grundbetragtninger, formoder jeg, først og fremmest af finanspolitisk, valutapolitisk og erhvervspolitisk Natur, og han gjorde det med den sædvanlige marxistiske Klassekamps-Betragtning, at en saadan Diskussion var overflødig, for stort set og kort udtrykt vilde en saadan generel Debat jo kun dreje sig om det gamle Spørgsmaal, om det i vanskelige økonomiske Tider er de besiddende, er de velhavende, der skal bære de økonomiske Byrder for at bringe Samfundet gennem Vanskelighederne, eller om det er de økonomisk svagest og vanskeligst stillede i Samfundet — det sædvanlige marxistiske Enten-Eller.

Men det drejer Spørgsmaalet sig netop stort set, naar vi kommer til det generelle og principielle i denne Sag, aldeles ikke om. Nej, det drejer sig om, hvorvidt nogle Dele og Klasser af Befolkningen i økonomisk usædvanlig vanskelige Tider kan skilles ud som særskilte Elementer, i sig selv hvilende Elementer, der ikke er økonomisk solidariske med det øvrige Samfund. Det, Spørgsmaalet drejer sig om principielt, er, om alle i Befolkningen skal bære deres forholdsmæssige Part af de Byrder, ikke lige store Andele, men deres forholdsmæssige Andel af de Byrder, som det er nødvendigt at bære, for at Skaderne og Tabene kan blive saa begrænsede som muligt, for at Ulykkerne kan indskrænkes det mest mulige, eller man tror, at en hvilken som helst Befolkningsdel kan vælte sin Part af Byrderne over paa andre og sige: Det er de andre, der maa gøre det hele, jeg har ikke noget med Krisen at gøre, jeg skal ikke lide noget Skaar, jeg skal ikke resignere, jeg skal ikke vise Selvdisciplin, økonomisk eller socialt, det er kun de andre, der skal det.

Og det gælder i mine Øjne først og fremmest, og ikke mindst i hvert Fald, det store Befolkningslement, der hedder de fastlønnede Tjenestemænd i Stat og Kommune, og den Del af Arbejderbefolkningen, som takket være en kortsynet og ensidig socialdemokratisk Klassepolitik til Stadighed har Beskæftigelse til forholdsvis, som Forholdene har formet sig, høje Lønninger, men paa Bekostning af en stor Del af deres Fagfæller, som kastes ud i kronisk Arbejdsløshed. Skal disse Befolkningslementer — det gælder ogsaa andre, ikke mindst inden for vore Byerhverv — kunne hævde: Vi skal økonomisk være uden for Uvejret, vi skal ikke mærke noget til Risikoen og Skaderne, som rammer de andre, vi skal være garderet, vi skal være i Salveten? Eller maa de resignere, ligesom